

„Jeg skal gøre mit bedste! Men saa maa De virkelig ogsaa tillade, at jeg forlader Dem—nu. Dér ser jeg desuden Deres Hr. Fader komme med ilsomme Skridt. De kan tro, der er noget alvorligt i Vejen med Salaterne! Jeg har den Ære at anbefale mig!“ —

Nede for Enden af Alléen var Provst Tønnesen virkelig kommen spadserende med Hænderne paa Ryggen — øjensynlig i Færd med at memorere en Festtale. Ikke saa saare fik han imidlertid Øje paa det unge Par ved Bænken, før han skyndsomst vendte omkring og vandrede videre den anden Vej ind gennem Haven.

V.

Frøken Ragnhild blev endnu siddende lidt paa Bænken, med Hænderne løst foldede i sit Skød, og saa' tankefuldt ud til Siden. Saa rejste hun sig og gik langsomt op imod Præstegaarden. Her blev hun modtaget af den i Dagens Anledning ganske fortumlede gamle Tjenestepige, der havde været helt ulykkelig over hendes lange Fraværelse